

Stil voor God - meditatie door ds. Melle Oosterhuis

Lezing Psalm 133 - Een Koninkrijk van Priesters

Psalm 133 is een feestelijke psalm.

Passend bij deze dag, waarop we elkaar als zusters en broeders ontmoeten.

Een historische ontmoeting na jaren van gescheiden wegen.

Maar komt de keuze voor deze psalm niet wat te vroeg?

Als we psalm 133 toepassen op de ontmoeting van deze dag, doen we de psalm, maar ook elkaar dan geen geweld aan?

Gaan we niet te gemakkelijk voorbij aan het kritische commentaar bij de organisatie van deze dag? Commentaar bij plannen tot kerkelijke hereniging.

Gaan we niet te luchthartig voorbij aan de voorbije jaren?

Toen de wegen van broeders en zusters uit elkaar gingen.

Met al de pijn, het onrecht, de vernedering en het verdriet van dien.

Vraagt dat niet om bescheidenheid, om stil zijn voor God in verootmoediging?

Jazeker.

Maar goed beschouwd is deze psalm daar ook helemaal vol van.

De dichter juicht: hoe goed en hoe lieflijk!

Maar waar denkt hij dan aan? Wat is er zo goed en lieflijk?

Dat broeders niet volstaan met elkaar aldoor broeders te noemen.

Maar dat ze de daad bij dat woord voegen.

Of, zoals wij zouden zeggen, elkaar niet langer over de kerkmuur heen, als broeders begroeten.

Maar de muur afbreken en als broeders één huishouding gaan vormen.

Dat is het punt dat de dichter wil maken.

Je beluistert het in de Hebreeuwse tekst.

Hineh ma tov u manaim shevet achim gam yachad.

Dat woordje *gam*: warempel.

Een vondst van de NBV om dat te vertalen met een uitroepteken.

Nota bene, ze gaan samen wonen.

Ze voegen de daad bij de broedernaam.

En dat vrij van alle heldhaftigheid.

Want hoor maar?

De dichter gebruikt hier een veelzeggende metafoor.

Niet het beeld van de bouwvakker die met zijn sloophamer wel eens wat zal laten zien.
De dichter zet ons op een ander spoor.
Het spoor van de geur van zalfolie.
Via een paar schuchtere stappen leidt de dichter ons naar het heiligdom.
Bij de zalving en daarmee bij de dienst van de Hogepriester.

Dat is het goede en lieflijke.
Als broeders de daad voegen bij de broedernaam.
Als ze gezamenlijk de pelgrimsreis ondernemen.
Dat draagt de geur van en het is ook daadwerkelijk Priesterdienst.

En als we dan op deze verzoendag kijken in de spiegel van de grote verzoendag van toen?
Wat valt dan als eerste op?
Het bloed dat de Hogepriester schuldbewust offert voor zichzelf en zijn familie.
Verootmoediging voor God en mensen.
Daarmee begint de priesterdienst op de grote verzoendag.
Herkennen we daar iets van bij onszelf en in onze kerken.

Niet zomaar priesterdienst.
Want dat kan ook nog heel heldhaftig toegaan.
Zie ons grootmoedig zijn.
Nee, priesterdienst die begint bij verootmoediging voor God en mensen.
Daaruit moet heel de priesterdienst voortkomen, die met het samenwonen is gegeven.
Al die dagelijkse offers van jezelf wegcijferen, de ander uitnemender achten.
Om Christus' wil elkaar aanvaarden.

Vanuit de verootmoediging ontvangen al die offers hun geloofwaardigheid.
Een stille kracht van samenbinding.
Dan pas gaat er een geur vanuit, een kostelijke geur.
Dan heet de Kerk met recht een Koninkrijk van priesters.
Dan wordt heel het leven van de kerk een offerfeest.
Goed en hoe lieflijk, allereerst voor God!
Een lieflijke offergeur.

Er is een tijd geweest waar ik met schaamte aan terugdenk.
Toen schreef ik als jonge dominee voor mijn catechisanten een klein kerkgeschiedenis boekje.
Want de recente kerkgeschiedenis werd in de boekjes van toen nog niet beschreven.
En ik moest ze toch toerusten tot de keuze voor de vrijgemaakte kerk en geen enkele andere.
Het boekje kreeg de titel mee: 'Lichtelijk te onderscheiden ...'
Het had moeten heten: '*Lichtvaardig onderscheiden*'.
Het was een logistische verantwoording van mijn keuze.
Daarmee legde ik ondertussen mijn twijfel over de breuk en de pijn ervan het zwijgen op.

In die tijd voelde het als grensoverschrijdend om Nederlands gereformeerden als broeders te betitelen. Die naam was toch voorbehouden aan degenen die tot de enige ware kerk behoorden.

Een kerkenraad nam in die tijd het dappere initiatief om de NGK in die plaats uit te nodigen om te gaan 'samen spreken' en schreef hen aan als 'Geachte heren ...'

Het was om te huilen.

Gelukkig zijn we met verloop van tijd elkaar steeds duidelijker als broeders en zusters gaan herkennen. En zo bejegenen we elkaar al sinds jaar en dag vanzelfsprekend.

Tegelijk moeten we ons bewust zijn wat we daarmee zeggen.

Uit Psalm 133 leren wij dat je de broedernaam niet vrijblijvend mag gebruiken.

God scheidt er behagen in, dat wij de daad voegen bij de broedernaam.

Hoe goed en hoe lieflijk als broeders ook samen wonen.

Om een priesterschap te vormen.

Ootmoedig voor God.

Daar gebiedt de Heer de zegen!

Bespreuking met het water van de Hermon.

Zalving met de levendmakende Geest

Leven met Christus en met elkaar.

Leven tot in eeuwigheid.

Amen